

tificis, & Ecclesiæ Catholicæ auctoritatem venerari se profiterentur; interim vero ad causæ præsidium eâ proferunt argumenta, quibus Pontificis, & Ecclesiæ minuitur omnis auctoritas. Id quod in sequentibus palam fiet.

Nunc ut ad illud, quod est ante propositum, redeamus, fateantur necesse est, quicumque tenent Romanam fidem, doctrinæ morum, atque pietatis, quam & Pontifex tradit, & Ecclesia sequitur universa, subesse non posse falsitatem. Exempli gratia, non potest errare Pontifex, cum ita decernit, non licere comedere, ac bibere ad satietatem unius causa voluptatis. Id enim pertinet ad gregem Christi erudientium, quid quomodo eum facere oportet salutis causa. Nec potest errare, ubi cultum præscribit religiosum, & sanctum. Hoc enim pertinet ad religionem populi Christiani tum confirmandam, tum exercendam. Hac Deum colimus, ejusque in homines quosdam benignitatem suspicimus, quos in amorem, atque in deliciis olim, cum viverent, habuit, nunc socios habet, atque participes regni cœlestis: ipsum denique oramus, ut eorum meritis, precibusque placatus veniam nobis, & pacem largiatur. Hujusmodi autem precandi formulam tradit Ecclesiæ Romanus Pontifex. Si in his mandatis, & statuendis eum falli contingeret, nihil esset errore illo detestabilius. Quæ tu commemoras merita, quæ nunquam habuit is, quem collaudas, & prædicas? aut quam societatem, & communionem bonorum, quæ nulla sunt? Tunc autem Pontifex falleretur, cum nulla essent. Itaque Deum non venerari, sed nugas agere diceremur; adeoque Pontificem errare in his præscribendis perinde esset, ac fabulam dare, cujus esset non spectator modo, sed etiam actor populus omnis Christianus.

Qui hæc devorare tam impia, tam absurda possit, næ ille stultius, & flagitiosius desipiat, quam Lutherani, vel Calvinistæ. Illi enim cultum omnem religiosum abjudicant ab Ecclesia Dei, qui diserte non sit expressus Divinis literis. Isti autem Theologi potestatem Ecclesiæ tribuunt novum